

Čís. 510.

Ustanovení § 519 čís. 2 c. ř. s. má místo jen tehdy, byla-li zároveň odmítnuta žaloba.

(Rozh. ze dne 11. května, 1920, R I 263/20.)

Usnesením odvolacího soudu zrušen byl rozsudek soudu první stolice pro zmatečnost dle § 477 čís. 9 c. ř. s. a věc odkázána zpět na soud první stolice k novému rozhodnutí, při čemž bylo v důvodech zrušovacího usnesení zároveň přikázáno soudu první stolice, by za tím účelem po případě i podrobněji na přetřes vzal rozhodné okolnosti a doplnil důkazy — tedy znovu věc projednal. Rekurs žalobcův byl nejvyšším soudem odmítnut.

Důvody:

Dovolací soud položil si především otázku, zda rekurs do usnesení soudu odvolacího jest dle § 519 c. ř. s. přípustným. K otázce té odpověděl záporně, uváživ toto: Praxe soudní byla dosud za jedno v tom, že ustanovení § 519 čís. 2 c. ř. s. má místo jen tehda, byla-li zároveň žaloba odmítnuta, kdežto, vrácena-li věc do první stolice, jest dle § 479 odstavec první c. ř. s. rekurs proti usnesení odvolacího soudu dopuštěn jen tenkrát, bylo-li v usnesení odvolacího soudu zároveň vysloveno, že teprve, až usnesení to dojde moci práva, má se řízení v první stolici zahájit nebo dále provádět. Pozornosti nejvyššího soudu nešlo, že proti řečenému výkladu § 519 čís. 2 c. ř. s. ozvaly se hlasy zajisté velice závažné (Ott: Soustavný úvod III 68, Hora: Odvolání 137 a násl., Ott: Sborník věd právních a státních XVI, sešit 1, str. 90, Klein: Vorlesungen str. 274/275, Wachtel 475, § 519, pozn. 4, 5, 6). Jakkoli vysoce pozoruhodné a důmyslné jsou důvody těch, kdož zastávají právní názor, že v případech § 519 čís. 2 c. ř. s. přípustným jest rekurs bez všelikého obmezení, přece nejvyšší soud nemá dostatečné příčiny, by, vykládaje toto zákonné ustanovení, dal se oproti posavadní jednotné judikatuře cestou opačnou. Jest ovšem pravda, že doslov § 519 čís. 2 c. ř. s. svědčí pro výklad, že v těchto případech dopouští se rekurs bez všelikého obmezení. Než předpis § 519 čís. 2 c. ř. s. nutno vykládati v souvislosti s ustanovením § 479, odstavec první c. ř. s., a, tomu-li tak, nebylo třeba, by zákonodárce v § 519 čís. 2 c. ř. s. znova opakoval to, co řečeno již v § 479 odstavec první c. ř. s. Arciť snaží se zastanci opačného výkladu dovoditi, že ustanovením § 479 odstavec první c. ř. s. upraven částečnou modifikací §u 524 odstavec druhý c. ř. s. pouze odkládací účinek rekursu, kdežto otázka přípustnosti rekursu řešena prý teprve ustanovením § 519 čís. 2 c. ř. s. Naproti tomu dlužno uvážiti, že zákon jak v § 479 odstavec první c. ř. s., tak v § 519 čís. 3 c. ř. s. doslova stejně se vyjadřuje. Není-li tudíž nutkové příčiny, dlužno míti za to, že zákonodárce tímž doslovem totéž zamýšlel vyjádřiti. Tohoto důsledku nepřipouští opačné mínění, přiznávajíc doložce §u 479 odstavec první c. ř. s. význam pouze v otázce vykonatelnosti zrušovacího usnesení, též doložce § 519 čís. 3 c. ř. s. však význam i v otázce přípustnosti rekursu. Tento výklad, nenalézající jinak opory

v zákoně, bylo by nanejvýše lze opřítí o různé zařazení jednak předpisu §u 479 odstavec prvý, jednak předpisu §u 519 čís. 3 c. ř. s. v soustavě zákona. Tento důvod nejeví se však postačitelým, by týmž slovům zákonodárce podkládal se pokaždé jiný smysl a dosah. Proti takovému výkladu mluví zákon sám v § 499 odstavec třetí c. ř. s. Máje zde na očích jak případy §u 494, tak případy § 496 c. ř. s., praví zákon, že co do zahájení nového jednání dlužno použití předpisu §u 479 c. ř. s. Že by zákon co do významu doložky §u 479 odstavec prvý c. ř. s. chtěl zde rozeznávati mezi případy §u 494 c. ř. s., rovnajícimi se případům §u 478 a případy §u 496 c. ř. s., nelze zajisté ze zákona dovoditi. A má-li doložka, pojatá do usnesení dle § 496 c. ř. s. týž význam a dosah, jako táž doložka dle §§ 479 a 494 c. ř. s., pak nelze seznati, proč by pojednou obdržela jiný význam v § 519 čís. 3 c. ř. s., kamž přec případy § 496 c. ř. s. po výtce spadají. Že zákon o § 479 v § 519 čís. 2 c. ř. s. se nezmiňuje, kdežto v § 519 čís. 3 doložku § 479 odstavec prvý c. ř. s. opakuje, je vysvětlitelno tím, že § 479 c. ř. s. jedná ex professo jen o zmatečnosti, § 499 odstavec třetí c. ř. s. jak o případech zmatečnosti, tak o případech §u 496 c. ř. s., pročž bylo doporučitelné, by v § 519 čís. 3 c. ř. s. doložka § 479 odstavec prvý (§ 499 odstavec třetí) c. ř. s. byla ještě zvlášť opakována. Trvá-li se na systematice zákona, tkví oprávněnost odvolacího soudu, by do usnesení dle § 496 c. ř. s. pojal doložku, o níž je řeč, v předpisu § 499 odstavec třetí c. ř. s. a má proto tato doložka i v případech § 496, spadajících pod hledisko § 519, čís. 3 c. ř. s., týž význam a dosah a platí co do otázky nařikatelnosti výhrady totéž, co řečeno v § 479 odstavec prvý c. ř. s. Ježto pak doložka dle § 499 odstavec třetí c. ř. s. má v případech §u 496 c. ř. s. vliv i na přípustnost rekursu, jeví týž vliv i na přípustnost rekursu v případech §u 479 odstavec prvý (§ 494) c. ř. s. Po naznačené cestě nutno tudíž dospěti k výkladu, že doložkou §u 479 odstavec prvý (§§ 494, 499 odstavec třetí), právě tak jako doložkou § 496 (§ 499 odstavec třetí) c. ř. s., opakovanou pro tyto případy ještě k vůli jasnosti v § 519 čís. 3 c. ř. s., jednak podmíněna jest přípustnost rekursu, jednak modifikací § 524 odstavec druhý c. ř. s. upravena vykonatelnost zrušovacího usnesení. Arciž vymykají se z těchto případů případy, kde nejen vyslovena zmatečnost, nýbrž zároveň odmítnuta žaloba, poněvadž na posléz řečené případy § 479, odstavec prvý c. ř. s. se nehodí, jeho obmezení tudíž pro přípustnost rekursu dle § 519 čís. 2 c. ř. s. přirozeně neplatí.

Čís. 511.

Slouží-li spolkové místnosti členům za studovny a pracovny, jest je pokládati za místnosti obytné, ač neodporuje-li tento způsob užívání účelu a stanovám spolku a nebyl-li smlouvou nájemní výslovně vyloučen.

(Rozh. ze dne 11. května 1920, R I 284/20.)

Proti výpovědi, jež dána byla čtenářskému spolku vysokoškolských studentů, podal vypovězený spolek námitky, jimž procesní soud první stolice vyhověl a výpověď zrušil. Důvody: Také na spolek vztahuje se ochrana nájemníků, ježto nařízení nemluví o nájemnících,